

ДРАГАН СТАНКОВИЋ, одбојкашки репрезентативац Србије

БРОНЗА КОЈА ОБЕЋАВА

Са протеклог Европског првенства одржаног у Русији, млади одбојкаш *Црвене звезде* вратио се са освојеном бронзаном медаљом. Каже да је смена генерација у репрезентацији обављена на време и да ће тек бити успеха у овом спорту. Наредне године очекује га одлазак у иностранство, а он би најрадије каријеру наставио у Италији.

Момак који је пре само три године дошао из Зајечара у главни град доказао је свој велики таленат, најпре у дресу *Црвене звезде* а потом наступима за Репрезентацију Србије. Он припада генерацији наследника нашег чувеног састава који је у протеклих десетак година освојио све што се освојити може. Драгана Станковића, момка који је потпуно оправдао поверење селектора Игора Колаковића, замолили смо за разговор после повратка из Русије где је наша подмлађена репрезентација остварила изузетан успех освајањем бронзане медаље.

Упркос жестокој конкуренцији успели сте да забележите сјајан успех. Какви су Ваши утисци са шампионата?

– Било је то моје друго учешће на европском првенству, тако да сам отприлике знао какав је систем такмичења и шта нас очекује тамо. Најбоље је када неко такмичење започнете победом. Ми смо то успели да остваримо и после нам је било много лакше. Иако смо након тога непланирано поражени од Немачке, то нас није омело у постизању циља који смо зацртали, а то је било полуфинале. У финалу такмичења по групама ситуација се мало искомпликовала, па су нам у последњем колу била потребна два добијена сета против Шпаније да бисмо отишли у Москву на полуфинале. Та утакмица је била јако, јако тешка, због добре игре противника и императива победе. Међутим, после доста мука и спасене меч лопте, успели смо да се домогнемо жељеног циља. Тај меч ми је био један од лепших тренутака на првенству, а најлепши је сигурно био завршетак утакмице за треће место и освајање бронзане медаље у мечу са Финском. Што се тиче успеха, добро је што смо наставили низ који сада већ износи седам полуфинала на европским шампионатима заредом.

Свакако најтежи моменат је пораз против Русије у полуфиналу. Иако смо знали да је противник изузетно јак, а ми смо дошли са подмлађеним тимом у коме су играла само четворица старијих играча (Грбић, Ђерић, Бошкан и Миљковић), надали смо се да уз максимално ангажовање можемо у финале. Нажалост, нисмо успели.

Та медаља је прошла некако незапажено у нашој јавности. Без званичног дочека на аеродрому, великих честитки. Тек касније су уследили приједи код званичника. Зашто је то тако?

– Када је о одбојци у нашој земљи реч, сигурно је да сви очекују максимум и освајање златне медаље. А и момци који су раније играли за репрезентацију помало су размазили наше љубитеље спорта. Чини ми се да је ово треће место оцењено као неки задовољавајући, али не и велики успех наше репрезентације. Што би школарци рекли – јака тројка. Моје мишљење је да греше они који тако мисле. На нама млађима је да то докажемо и да наставимо са успесима.

За разлику од репрезентативаца у другим спортовима, одбојкаши се увек редовно одазивају позиву селектора. Зашто и други не следе ваш пример?

– Велика је част наступати под државном заставом и то би сваком спортисти требало да буде звезда водиља. Успех у клубовима је једна врста среће, а играње за репрезентацију је нешто сасвим, сасвим друго. Тај осећај се не може речима описати нити се може са било чим другим упоредити. На савести је сваког спортисте шта му је прече.

Тренуто је у српској одбојци велика смена генерација, како видите будућност овог спорта код нас?

– Једном је и то морало да се деси. Мислим да је добро што је смена почела још 2005. године, када су се у нашој земљи одржавали завршница Светске лиге и Европско првенство. Био је то смео али и неопходан корак, јер смо у ходу уводили младе играче у национални тим. Успех који смо направили на протеклом Европском првенству говори да ће репрезентација Србије и даље бити у врху светске одбојке.

Тренутно наступате за Црвену звезду, са којом вам уговор истиче следеће године. Где бисте волели да наставите каријеру?

– Љубитељи одбојке у нашој земљи знају да је најбоља лига у Италији. Познато је да већина наших играча, када дође време да иду у иностранство, по правилу одлазе на Апенинско полуострво. И ја сам један од њих, али не по сваку цену. Веома ми је важно да пронађем добар клуб у коме ћу моћи да напредујем и да се докажем како бих имао успеха у наставку каријере. Што се наше лиге тиче, евидентно је да нам квалитет из године у годину опада и да одбојкаши све више траже своју шансу у иностранству. Наравно, мени је жао што је таква ситуација. Шампионат Србије је медијски и на сваки други начин запостављен, док у другим земљама чије су репрезентације у светском врху то није случај.

Родом сте из Зајечара. Колико често посећујете родни град?

– Када сам дошао у Београд, ишао сам у родни град сваког викенда. Био сам јако везан за место у коме сам провео двадесет година. Сада се ситуације мало променила. Немам више толико слободног времена и тек кад уграбим неколико слободних дана одем кући да посетим родитеље и пријатеље. ■

Ненад С. МИЛЕНКОВИЋ